

Under d) omhandles det såkaldte biologiske folkedrab, hvorved forstås handlinger, der tager sigte på at hindre fødsler indenfor gruppen, som f. eks. sterilisation, forhindring af normalt familieliv o. lign.

Endelig har man på et græsk forslag i definitionen under e) medtaget tvangsflytning af børn fra en folkegruppe til en anden.

I det oprindelige i generalsekretariatet udarbejdede udkast var medtaget det såkaldte kulturelle folkedrab, hvorved man forstod foranstaltninger, der tilsigter at nedbryde en gruppes særpræg eller hindre dens offentlige liv eller kultur (f. eks. tilintetgørelse af mindesmærker, museer m. v., forbud mod anvendelse af modersmålet m. m.).

Mens Sovjetunionen gik ind for dette forslag, var flere lande, således USA, Canada og Norge, imod at medtage det kulturelle folkedrab, og også den danske delegation bidrog til at skabe flertal mod dette, navnlig ud fra det synspunkt, at sådanne handlinger begrebsmæssigt adskiller sig væsentlig fra de øvrige strafbare forhold, der omhandles i konventionen.

Det blev vedtaget, at disse spørgsmål skulle holdes udenfor konventionen og henvises til behandling i forbindelse med udarbejdelsen af en konvention om menneskerettigheder.

I *art. III* fastslås det, at ikke alene det fuldbyrdede folkedrab, men tillige visse forberedende og medvirkende handlinger omfattes af konventionen.

Det oprindelige udkast omfattede enhver opfordring til folkedrab, men ved drøftelserne i plenarforsamlingen blev det bl. a. fra dansk side frarådet at straffe opfordring under private former, når anstiftelsen af forbrydelsen mislykkes.

Fra Sovjetunionens og andre østeuropæiske staters side blev det under drøftelserne hævdet, at konventionsudkastet ikke i tilstrækkelig grad tog sigte på at forhindre folkedrab ved at ramme forberedende handlinger, særlig ophidselse til krig og propaganda for racehad. Det blev i denne forbindelse fremhævet, at folkedrab er et direkte resultat af de nazistiske